

Банальний дорожній роман:
Вагонне купе, чаювання;
Вокзал, оповитий в туман,
Чужа сторона, і — прощання.

В імлі милий профіль майне,
І поїзд удаль прогуркоче.
І все, що минає, мине,
А пам'ять минати не хоче.

За роком роки пропливуть,
І десь на якимсь перегоні
Запрагне душа повернуть
Ту ніч у купейнім вагоні.

І сивий, мов лунь, дідуган
Всміхнеться думкам своїм тайним:
Колишній банальний роман
Тепер не здається банальним.
